

A black umbrella is centered on a white background. The umbrella is fully open, showing its ribs and the canopy. The text is printed in white on the canopy.

Everything for the Umbrella

Theatrical Script
2023

by **SearchingTheMeaningOfLife**

Everything for the Umbrella

Theatrical Script
(Monologue)

Internet of Meanings

2023

By SearchingTheMeaningOfLife

Όλα για την Ομπρέλα

Θεατρικό Σενάριο
(Μονόλογος)

Internet of Meanings

2023

By SearchingTheMeaningOfLife

|Όλα για την ομπρέλα|

(Ντυμένος στα άσπρα, με πρόσωπο μπεζ της άμμου και με μια μαύρη ομπρέλα στο χέρι για μπαστούνι. Σε ύψωμα ανεβασμένος, σε έναν πεζόδρομο μπροστά σε θάλασσα, φυσάει όσους περαστικούς κρατούν ανοιχτή ομπρέλα.)

Είμαι εδώ και σε περιμένω... χαζεύω το πέλαγο Πελαγία...

Τώρα θα μου πεις δεν ταιριάζει σε έναν Οδυσσέα να περιμένει. Κι όμως από τότε που με βάφτισαν Οδυσσέα εγώ περιμένω. Μπορεί να μην μοιάζω στον Οδυσσέα, που όλοι ξέρουμε, στο εξερευνητικό πνεύμα αλλά είμαι πράγματι ο "Κανένας". Έτσι δε συστήθηκε στον Κύκλωπα Πολύφημο, για να τον γελάσει, μεθώντας τον με κρασί Μαρώνειας και να συνεχίσει ζωντανός το ταξίδι της επιστροφής στο σπίτι; Ε, εγώ δεν έφυγα ποτέ από το σπίτι και κατάφερα να γίνω όντως ο κανένας. Να μην υπάρχω ούτε για μένα.

[(Περνάει από τον δρόμο μια περιποιημένη κυρία με πολύχρωμη ομπρέλα. Αρχίζει να την φυσάει και να ανεμίζουν τα μαλλιά της κάτω από την χαλασμένη ομπρέλα)

«Ψιτ κυρία! Λίγος ήλιος δεν είναι κακό να σας δει. Βιταμινούλα D, μην πάθετε και άνοια νωρίς. Είσαστε και νεότατη.»]

Τα ομορφότερα όνειρα με βρήκαν πριν αποκτήσω αυτό το όνομα. Γυρνούσα ξέγνοιαστα τους πολύβουους δρόμους της πόλης, τα δύσβατα μονοπάτια της εξοχής... μέχρι και πλανήτες άλλαζα. Μη γελάτε, αλήθεια λέω. Σε κάθε δυσκολία, άνοιγα μια άσπρη ομπρέλα και 'τσούπ' να ένα άλμα. Μια μέρα νευρίασα τόσο την μαμά μου, που έπρεπε να κρυφτώ επειγόντως. Όχι για πάντα, μονάχα ωσότου ηρεμήσει. Βλέπετε ζωγράφισα με μαρκαδόρους τον τοίχο του σαλονιού και με έψαχνε ουρλιάζοντας στα δωμάτια. Πού να φανταστεί η καημένη ότι με ένα 'τσουπ' η ομπρέλα με πήγε στο ταβάνι; Μπουσουλούσα και ίσα που στεκόμουν όρθιος στηριζόμενος σε έπιπλα, εξάλλου. Αυτό το συνήθειο των ανθρώπων να κοιτούν μόνο χαμηλά, από τότε το είχα εντοπίσει. Παρόλα αυτά, όλα τα χρόνια κι εγώ σκυφτός περπατούσα.

Καλά ακούσατε σκυφτός και με μια μαύρη ομπρέλα, συνεχώς ανοιχτή, για παν ενδεχόμενο. Μου την πρόσφεραν επ' αμοιβή. Τίποτα τζάμπα, αλλά τα νιάτα μου, ήταν ακριβή τιμή. Τι το 'θελα; Μια χαρά ήμουν με την άσπρη ομπρελίτσα. Τώρα τους φοβάμαι όσους μου προσφέρουν ομπρέλα. Άργησα το ξέρω! Στον ήλιο την άνοιγα για να μην καώ και στην βροχή για να μη χαλάσει το μαλλί. Απαρατήρητος παντού. Τίποτα ενδιαφέρον για να μελετήσεις στα μόνιμα κρυμμένα μάτια μου. Απέφευγα τα βλέμματα. Με πονούσαν. Κι εγώ τον πόνο δεν τον μπορώ. Σα να προσπαθούσαν να σκάσουν κάτι απάτητο μέσα μου. Αφού να σκεφτείτε μια φορά ξεγελάστηκα και συναντήθηκε η ματιά μου με του φούρναρη, όταν του έδειχνα ποιο ψωμί θέλω απ' το ράφι. Δάκρυσα

από τον πόνο! Εσείς αντέχετε στον πόνο; Που να ξέρω ότι μια φορά που απέφευγα εγώ τον πόνο, δύο με απέφευγε η χαρά.

[(Μόλις άρχισε ψιλόβροχο. Περνάει από τον δρόμο ένα αγοράκι με μπλε ανοιχτή ομπρέλα. Αρχίζει να το φυσάει και αυτό να προσπαθεί να κρατηθεί από ένα δέντρο. Η ομπρέλα χάθηκε στους στροβιλισμούς)

«Εδώ επάνω. Εγώ την έχω. Μπριτς, δε στη δίνω. Σιγά την βροχή. Τί θα πάθεις από λίγες σταγόνες στα μάγουλα; Ευεργεσία για τα λουλουδάκια το πότισμα!»]

Άκουσα τη λέξη δειλός; Ίσως κάποιιοι με πείτε και ντροπαλό. Μεγάλο λάθος! Δειλός δεν υπήρξα ποτέ. Ούτε ντροπαλός. Δεν αξίζω τέτοιους τίτλους επιείκειας. Ανώριμος και βολεμένος ήμουν. Βολεύτηκα στην "οικογενειακή θαλπωρή".

Θαλπωρή την φυλακή δεν τη λες βέβαια. Από το φόβο μεταμέλειας επαναπαύτηκα στις οδηγίες της μαμάς, της κας Χαρούλας. Αρχικά αρκούσαν οι συμβουλές συμπεριφοράς: "Μην τρως κρύα, θα πονέσουν τα λαιμά σου.", "Μην τους κάνεις παρέα θα σε παρασύρουν.", "Μια ομπρέλα να έχεις στην τσάντα, άκουσα θα βρέξει.", "Μακριά από τα κορίτσια. Είναι πονηρά. Χαμπάρι δε θα πάρεις πότε θα σε τυλίζουν.", "Τί είναι αυτά που διαβάζεις; Σε διαφθείρουν." Αργότερα μετατράπηκαν σε διαταγές: "Εσύ δεν έχεις ανάγκη σπουδές. Έξυπνος είσαι. Τον εκδοτικό οίκο του μπαμπά σου θα αναλάβεις.", "Τί κι αν πέρασες στην Ιατρική. Τζάμπα έξοδα στην Κρήτη δεν κάνω. Στον εκδοτικό οίκο δεν χρειάζεται η Ιατρική. Κάτσε στα αυγά σου.", "Μόνος σου να μείνεις; Απαπα κι εγώ τί θα γίνω;", "Τώρα που αρρώστησα, εσύ θα με πηγαίνεις για χημειοθεραπείες. Ποιος θα ψωνίζει; Τους λογαριασμούς μας, εσύ θα τους αναλάβεις. Ο μπαμπάς σου δούλευε μια ζωή, μην τον ενοχλείς.", "Να, είδες, τώρα με την άνοια του μπαμπά τί θα κάναμε; Καλά που είσαι εδώ και μας προσέχεις. Γι' αυτό σε αγαπάμε."

Όπα! Αγάπη; Είναι αυτό αγάπη; Κι αν η δολοφονία των ονείρων μου είναι αγάπη, κάτι δεν μου αρέσει. Τί μου αρέσει όμως; Πλέον δεν έμεινε τίποτα να θέλω για 'μένα. Παράπονα, γκρίνιες, κλαψουρίσματα και η κα Χαρούλα να περνάει μια χαρά. Μόνο εγώ αποξηράθηκα. Αυτό, κάπου το διάβασα... Στους στίχους ενός ποιητή παλιότερα. Ακόμα τους θυμάμαι. Να δεις πως πήγαιναν...

"Πόσα νιάτα χάθηκαν κάτω από ομπρέλες;
Από φόβο πνευμονίας αποξηράθηκαν..."

Μη με παρεξηγήσετε, εγώ στίχους ποτέ. Με διαφθείρουν και τους αποφεύγω, όπως λέει η μαμά. Να όμως που κόλλησαν μόνοι τους στο νου. Θα τους χρειαζόταν το υποσυνείδητο φαντάζομαι. Τώρα το κατανοώ αυτό το δίστιχο αλλά τότε ούτε τις συνειδητές μου επιλογές δεν μπορούσα να αναλύσω.

[(Δυνάμωσε η βροχή. Περνάει από τον δρόμο ένας μεσήλικας κύριος καλοντυμένος με ανοιχτή μαύρη ομπρέλα. Αρχίζει να τον φυσάει και αυτός στέκεται και προσπαθεί να σκιάξει την αναποδογυρισμένη ομπρέλα.)

«Ωχόο! Καλέ μην κάνετε έτσι! Ας αργήσετε λίγο στην δουλειά, κάθε μέρα τα ίδια και τα ίδια! Σήμερα αλλάζτε λίγο. Βηματίστε πιο αργά, αισθανθείτε την κάθε σταγόνα στα μούτρα, μυρίστε την υγρασία στον αέρα. Να δείτε τί καλές, νέες ιδέες, θα έρθουν και για την δουλειά σας μετά.»]

Μια το ένα, μια το άλλο, με αυτήν την μαύρη ομπρέλα, σκυφτός και αόρατος, σπίτι δουλειά, δουλειά σπίτι. Αλλού πουθενά. Ούτε φίλους είχα να μου πουν μια κουβέντα. Να με παρασύρουν για μια μύρα βρε αδερφέ. Ούτε σπούδασα. Ούτε δικό μου σπίτι απέκτησα ποτέ. Με τους γονείς μέχρι που πέθαναν.

Τί λέτε; Αν πένθησα; Γιατί; Επειδή φοράω τώρα άσπρα; Μια ζωή μαύρα φορούσα. Μόνιμο το πένθος. Τί να πενθούσα άραγε; Ογδόντα εννιά ο πατέρας μας άφησε, με την μητέρα να ακολουθεί, ένα χρόνο μετά, στα ογδόντα πέντε. Έκλαψα, έκλαψα, μαύρα δάκρυα και στους δύο για καιρό. Απαίσια αίσθηση! Πώς νιώθεις όταν ξυπνάς από βαθύ ύπνο κλαμένος και δε θυμάσαι το όνειρο; Κάπως έτσι. Ε, τελικά εμένα έκλαιγα. Εμένα πενθούσα μια ζωή και πάνω στο χρόνο της μητέρας, πλάνταξα και ντύθηκα στα άσπρα κι εγώ. "Τί αγαπημένη οικογένεια! Πρότυπο!", θα πείτε μερικοί. Λάθος, μη με θαυμάζετε. Ανίκανος να συντηρηθώ ήμουν. Είχα πατήσει και τα εξήντα πέντε, τρομάρα μου. Γι' αυτό τα τόσα δάκρυα. Βρίσκεις κάτι να θαυμάσεις;

[(Συνεχίζει η βροχή. Περνάει από τον δρόμο μια γυναίκα με κλειστή ομπρέλα σε ετοιμότητα.)

«Πελαγία; Εσύ είσαι; Αχ, πόσο άλλαξες; Ουφ συγγνώμη σας μπέρδεψα!»]

Τι ρωτάτε; Αν ερωτεύτηκα; Αδερφέ μου, από αυτά τα βέλη δεν ξεφεύγει κανείς, μα μη βιάζεσαι. Αν προλάβετε να με ζηλέψετε για την έτοιμη δουλειά, κακώς. Όπως είπε και ο Αριστοτέλης: "Οι αγγειοπλάστες φθονούν τους αγγειοπλάστες". Ανέκαθεν με σύγκρινα με όλους σας και αυτοκρινόμουν υποδεέστερος. Ναι, με εσάς και με εσάς και με τους γείτονες και με τους υπαλλήλους μου... μέχρι που σας μίσησα και σας εκδικιόμουν με το να σας αρνούμαι την άδεια, την αύξηση, το χαμόγελο, την καλημέρα... μα εμένα τιμωρούσα, ο άθλιος. Και φυσικά τον εκδοτικό οίκο τον χρεωκόπησα νωρίς. Καμία κίνηση προόδου. Ο μπαμπάς, που τον ανέπτυξε τόσο, έπαθε νωρίς άνοια από το ζόρι και δεν μπορούσε να βοηθήσει. Όπως το ακούτε. Τί νομίζατε, οι εγκέφαλοι δεν χαλάνε μόνο από την αχρηστία και από την υπερχρήση χαλάνε. Υπερθερμαίνονται! Ήμουν και κατά των ψηφιακών βιβλίων. Πού να προκόψω; Αυτά τα ψηφιακά αρνήθηκα να τα εκδώσω, όταν μου ζητήθηκε. Και στο χρηματιστήριο ότι μετοχές κληρονόμησα, τις άφησα ως είχαν. Όλα τα μετάνιωσα. Κάθε μου αδράνεια: λογιστική, επαγγελματική, ερωτική... και να σκεφτείτε, σας θυμίζω, πως από φόβο μεταμέλειας έμεινα ακίνητος. Να, με αυτήν την ομπρέλα στο χέρι που τώρα μόνο για μπαστούνι την κουβαλάω.

Αντί για ομπρέλα, το χέρι της Πελαγίας μου, όφειλα να κρατάω. Να την σφίγγω, να την ζουλάω, να την χαϊδεύω και να την δαγκοφιλάω, πριν γίνω λευκοντυμένη άμμος. Εσύ Πελαγία μου, δεν χρειάζόσουν ομπρέλα. Κουβαλούσες συνήθως μια, μόνο για τους γκρινιάρηδες. Με παρέα, έλεγε, ο δρόμος είναι ωραιότερος. Όπως ακριβώς έκρυβες στην τσέπη έναν αναπτήρα χωρίς να καπνίζεις, έτσι για τις συννααστροφές. Όλο με το χαμόγελο! Αναρωτιέστε που τα ξέρω όλα αυτά για την Πελαγία; Την παρακολουθούσα φυσικά! Φταίω, το ξέρω, που δε την πλησίασα ποτέ. Γνωριζόμασταν από παιδιά και αρκέστηκα στην πλατωνική φιλία. Κανένα ξεβόλεμα από μεριάς μου.

Από φόβο μεταμέλειας κι εσύ έκανες παιδί στα σαράντα σου, με την πρώτη επιφανειακή σχέση. Πόσο ακόμα να περιμένεις; Είδες, σε τί μοιάζουμε; Έχουμε έναν κοινό φόβο. Αυτόν της μεταμέλειας. Τότε χάρηκες, γιατί το κατάφερες κι αυτό. Όπως και στις φιλίες και στις σπουδές και στο επάγγελμα. Παντού τα κατάφερνες εσύ! Μετά υπέφερες. Μπορεί να κατέβαζα το βλέμμα και να σε προσπερνούσα αλλά προλάβαινα να ζυγίσω την υγρασία στα μάτια σου. Όλα δύσκολα χωρίς ταίρι, πόσο μάλλον το μεγάλωμα του παιδιού. Τότε σκέφτηκα σοβαρά να σου μιλήσω, αλλά ποιος μπλέκει με παιδιά είπα και το ανέβαλα πάλι. Νομίζω όμως πως οι δικές μου μεταμέλειες, ήταν τελικά πιο βαριές. Ασήκωτες τις έκανε η ακινησία. Απορώ με εσένα, πώς ακόμα χαμογελάς;! Κάπου διάβασα ότι μόνο οι αυτοδημιούργητοι μπορούνε, αλλά πού να ξέρω εγώ;

Ενηλικιώθηκε και το παιδί σου πολύ γρήγορα και πέταξε μακριά από τη φωλιά του. Δυνατότερο κι αυτό από εμένα, όπως κι εσύ. Εσένα Πελαγία μου, έπρεπε να σε λένε Οδυσσέα. Όχι εμένα. Δυνάμωσα όμως.

[«Ε, κύριος; Νιώσατε τον άνεμο; Εσείς κοπελιά; Ναι, για τις ομπρέλες σας λέω. Εγώ τις γυρίζω ανάποδα και τις σπάω. Να μην περνάνε βιαστικά οι εποχές σας, σαν τις δικές μου. Βραχείτε! Τίποτα δε θα πάθετε! Λίγο πιο δυνατοί θα γίνετε, για τις μεγάλες καταιγίδες. Κι εκεί όμως, καμιά ομπρέλα ικανή να σας σώσει. Εσείς και οι επιλογές σας θα σας σώσουν. Παρατηρείστε και δράστε. Έχει πολλά καταφύγια η ζωή. Ποιο σας ταιριάζει; Ξέρετε τι θέλετε ή κρατάτε όλες τις επιλογές ανοιχτές και χάνετε τη ζωή;»]

Τώρα ξέρω. Τώρα άλλαξα. Και γι' αυτό σε περιμένω... Κακώς ή θα έρθεις;

Μου είπαν ότι όλοι έρχονται εδώ μια μέρα, αν και τους γονείς μου δεν τους συνάντησα... γιατί;